

ВВЕДЕНИЕ

и примѣры за закопаваніе-то на примрѣли-те
человѣцы .

Счастіе-то на человекѣка, въ живѣане-то мѡ, быва предадено на много случайности, не предвидани и часто за умѣтъ мѡ непостигнати; сваче участь-та мѡ не в помалко сомнителна и въ минѣта-та на смѣръ-та мѡ. Неминѣемо-то и щото не може да са отвѣрне преминѣваніе-то отъ земно-то живѣане къмъ животатъ въ гроба быва катадневно предъ очи-те ни, но граница-та (синора) на това прѣходжаніе е, колко-то едно минѣване, въ кое-то дѡша-та остава свое-то жилище (тѣло) нито за чѣвства-та ни (усещаніе), нито за умѣтъ ни не в постигнато. Въ свѣкидневни случай, ный не само що не сме въ состоаніе да опредѣлимъ съ ясность тѣзи минѣта, ами часто подпадаме въ най сѡрсеви и страшни измами (анѣшлѣцы), като считаме живи-те за умрѣли. Най опытни-те (умни-те) человекѣцы, и най учени-те испытатели на человекѣческа-та природа, признаха въ това относаніе на совершенство-то на человекѣческо-то ученіе, и са согласили да считатъ най вѣренъ признакъ (белегъ вишанъ) за смѣръ-та това состоаніе, кога-то мѣртво-то тѣло, като подлежи на свѣщы-те закони на физическа-та природа, предава са на растѡпаване или гнѣене, ако въ помного-то случай самыатъ животъ изгаснѣва веко много по ране; сваче що са показѡватъ предъ това признацы-те на смѣръ-та не трѣбѡва совершенно да са